

til Liste over Ændringsforslag til 3dje Behandling af Finanslovforslaget for dette Aar, vilde han have set, at denne Bevilling fremkom i Fjor efter et Brev fra mig, hvori jeg foreslog, at der som et Forsøg til disse Kursus bevilgedes et Beløb af 2,000 Kr., der skulde stilles til Raadighed for de lokale Landboforeninger, som maatte ønske at oprette de omhandlede Kursus paa Betingelse af, at Landboforeningerne af deres egne Midler ydede et lignende Tilskud som Statskassen. De oftnævnte Kursus maatte da rettest afholdes i Januar Maaned, og deres Varighed ikke udstrækkes over ca. 14 Dage. Denne Bevilling kom frem i sidste Øjeblik før Vedtagelsen af den Finanslov, vi for Øjeblikket leve under, og naar jeg altsaa faar en Bevilling paa 2,000 Kr. sidst i Marts og udtrykkelig har angivet, at Bevillingen tænkes anvendt til Kursus i Januar Maaned, vil man vistnok indrømme mig, at jeg hverken kan have gjort sørgelige eller glædelige Erfaringer i saa Henseende, men overhovedet ingen Erfaringer har gjort med Hensyn til dette Spørgsmaal, og jeg kunde derfor ikke gøre andet end at stille det samme Beløb op paa Finansloven i Aar. Men naar jeg en Gang har faaet de Erfaringer, det ærede Medlem omtalte, tvivler jeg ikke om, at de ville blive saa gode, at jeg ved Lejlighed vil komme til Rigsdagen om noget større Beløb. I øvrigt er Sagen sendt ud til Fællesforeningerne, og jeg venter deres Indstilling i Løbet af Oktober Maaned, saaledes at jeg haaber, at Sagen skal kunne sættes i Gang nu til den kommende Vinter, og der altsaa vil kunne gøres et Forsøg i saa Henseende. Det glæder mig, at det ærede Medlem og jeg paa et andet Punkt ere saa ganske enige. Ogsaa i Fjor havde jeg den Fornøjelse at være ganske enig med det ærede Medlem paa et enkelt Punkt, som han fremdrog under Finanslovbehandlingen, og da jeg jo ellers ikke tør gaa ud fra, at vi ere saa overordentlig enige, glæder det mig, at vi dog hvert Aar finde hinanden paa et enkelt Omraade. I Fjor var det Udsigtspunkterne paa Silkeborgegnen, som det ærede Medlem fremdrog og, i Parentes bemærket, haaber jeg, at det ærede Medlem i Løbet af Sommeren har haft Lejlighed til at se, at jeg har søgt at holde de Løfter, jeg gav om, at Tilstanden skulde blive saa god, som jeg formaaede at gøre den. Nu fremdrager det ærede Medlem Bevillingen til Havedyrkningen, og alle hans Udtalelser derom kan jeg fuldtud underskrive. Jeg har den varmeste Interesse for Havedyrk-

ningen her i Landet, og jeg er fuldtud enig med det ærede Medlem i, at Havedyrkningen ikke her i Landet staa saa højt, som den burde, og at netop i vor Periode, hvor vi arbejde paa, at den mindre Jordbruger skal faa et forøget Udbytte af sin Jord, spiller Havedyrkningen en meget betydelig Rolle som Biindtægt; jeg ved af Erfaring, hvilken overordentlig kærkommen Biindtægt det kan give for en Husmand at have en veldyrket Have. Jeg er derfor ogsaa paa Forhaand overbevist om, at det ærede Medlem vil støtte mig, naar jeg til 2den Behandling af Finansloven kommer med et Andragende om en forøget Bevilling af 7,000 Kr. til Havedyrkningens Fremme. Og jeg skal sige det høje Ting, hvorfor jeg agter at komme med dette Ændringsforslag. Det er, fordi de tre nu eksisterende Foreninger til Havedyrkningens Fremme have gjort det Skridt, som jeg vilde ønske, at nogle andre Foreninger, som jeg senere kommer til at omtale, nemlig Fjerkræforeningerne, ogsaa vilde gøre, at slutte sig sammen og arbejde i Fællig, foreløbig paa Frugtavlens Omraade. Jeg betragter det som saa overordentlig heldigt, at der finder et Samarbejde Sted mellem de eksisterende Havedyrkningforeninger, at jeg ikke har taget i Betænkning at hilse denne Sammenslutning med det Løfte at henvende mig til det høje Ting om en forøget Bevilling, for at der kan komme Resultater ud af denne Samvirken mellem de 3 Foreninger; men i øvrigt finder jeg Anledning til at udtale her, at medens jeg altsaa gerne støtter slige Foreninger, saa vil jeg dog som almindeligt Princip fremhæve, at jeg tager noget varsomt paa disse Masser af Andragender, som komme ind om stadig forhøjet Statsunderstøttelse til slige Foreninger. I vor Tid er det snart blevet Skik, at saa snart en Forening er stiftet, er det første, den foretager sig, at sætte sig hen og affatte en Skrivelse til Statskassen om pekuniær Hjælp. Min Mening er, at de først skulle vise, hvad de due til, vise, at de have traadt deres Børnesko, og at de have Stemningen for sig i Befolkningen, saa at man kan vente sig Resultater af deres Arbejde, og min Mening er, at det bedste og væsentligste Arbejde fra slige Foreninger ikke udføres ved Hjælp af Statens Penge, men ved Hjælp af de Mænd, som have Varme, Hjerte og Interesse for Sagen ude omkring i Landet, som lægge deres Arbejde i de paagældende Foreningers Tjeneste; det er baade det bedste og det billigste Arbejde.